

den eller flyver derfra. Skarpt iagttagende står han deroppe, vred og streng ser han ud, en stram herre med højtidelige lader, der meget sjældent glemmer sin værdighed. Han gnider nakken over ryggen, purrer op i de lange bringefjer og kløer næbbet med et ben – falder så atter i en af sine stive attituder. En gammel vismand kan han ligne, en profet, en kalif ... skolelæreren plejer at sige, at der er noget ægyptisk over ham *Svend Fleuron* (11). Storken spankulerede som en ægyptisk grand seigneur *Niels E. Nielsen* (12).

Storken er en personlighed, en persona grata oven i købet. Den meterhøje statelige fugl fører sig altid med grandezza, med rolig værdighed som i bevidstheden om sit eget værd. Dens holdning er rank, dens gang langsom og afmålt, med højt løftede fødder, hvad der giver den et eget fornemt præg ... Synet af den fremkalder uvilkårligt billedet af en elegantier i kjole og hvidt *Th. Aving* (13). De ligner friskbagte diplomater med de lange aristokratiske tynde ben og vingerne der ligger elegant som strøgne skøder lige fra skrædderen, de bevæger sig i en langsom rytme og fingerer at gabe ennuyeret som det sømmer sig fornemme fugle (a); sort og hvid og det lakrøde næb i forbindelse med øjet, der giver storken dens ejendommelige lange røde grin (b) *Johannes V. Jensen* (14).

Et par inspektører i kjole og hvidt spankulerede omkring, gravitetiske som storke *Knud Secher* (15).

Gammeldanske dyrerim o. 1460 (16): Min hustru haver jeg ganske kær · [frem] for alle ting i verden er, · jeg [for] bliver hende tro efter vor natur ... · Hugormen mine unger giver jeg at æde, · hvor jeg ham finder på noget sted; · min mage, medens hun lyder mine råd, · med hende er jeg glad og kåd; · når det så sker, at hun ej vil, · da øver jeg et andet spil: · med næb og vinger skal jeg hende slå, · at hun skal finde min vrede da; · mennesker vil jeg gerne være nær, · og deres huse dem haver jeg kær, · frøer og mus de er min føde, · at bygge på huse kan jeg [ej] bryde mig om. –

Nu sig mig fromme stork, har vinterkulden ende, · mens du af varme land os sommeren tør sende? · Jeg ser du bygger hus, din mage venlig grysser, · med knebren glottorat undfanger ham og kysser ... · Opfostrer eders æt med Mosesanket spise, og er tro mod den som troskab skal bevise *Anders Arbo* 1661 (17).

Storken sidder på bondens tag, · han ser over mark og enge. · Storken flyver fra bondens tag, · han spanker i grønne enge; · han kommer som gæst til skøn Valborgs dag [1/5], · han bringer den fagre tid, jeg ventede så længe *B. S. Ingemann* (18). Se hvor storken knejser · på det gamle mosgroede

tag *Adam Oehenschläger*, Sankt-Hans-Aftens-Spil 1803. Fra før tilfrosne ruder, som konens hånd · til påskens fest har blanket, nu bonden ser · med fryd sin gamle stork *Jens Smidth* 1807 (19). På engen storken spanker · alvorligt og strunk (a), herr Stork med de lange, lakerede ben (b); så drager du ad fremmed land, · du lange mand · med dine røde hoser, · træet er du af at spanke her · i vore kær · og vore grønne moser. · Kom atter hid, du gamle ven! · Når sol igen · har løst den bundne bølge. · Byg på mit tag dit stille bo, · man siger jo, · du har Guds fred i følge! (c) *Christian Winther* (20).

Hjemkommen som en pilgrim from · ser storken sig andægtig om · fra kirketagets grænse; · her står den på sit ene ben · i hele timer ret som en, · der strengt gør pønitense *Ludvig Bødtker* (21).

Storkens hoser er så røde, · næbbet som en dobbelt kniv. · nikke ser du storken, nikke. · Storkevisdom: liv vil liv! · Hvorfor søger storken årlig · dette fredens svale land? · Jo, for der har den sin rede! · Storken er familjemand *Johannes V. Jensen* (22).

Man ser de store storkereder tegne · sig op mod himlen, runde som et hjul, · og midt i reden står den lidt forlegne · og hjælpeløse, mærkelige fugl *Hakon Holm* (23). Her står storkefar, enbenet, gammel og klog; · aldrig så bliver han svimmel; · han studerer nok dybt i den Mose-bog · den hovedkuls spejlende himmel (a); alvorlig som stormen · og fornem i formen · er storken, der kommer den fjerde april; · han knejser på reden, · for han vil ses fra nedden · med ingenting som baggrund i stor, ægyptisk stil (b) *Mogens Lorentzen* (24). Snogedræber, frøfordærver, · pyramidetopbestiger, · kloge, underlige fugl *Vilhelm Bergsøe* (25).

Storken står tavs i sin pindeværksrede · og ser filosofisk på livet dernede · i gyder og gårde *A. J. Gejlager* (26); storkereden på stalden, · det røverkastel: · hvor var der en knevren og skralden · hver sommerkvæld! *Valdemar Rørdam* (27); som kastagnetter klapper her en stork · med sit næb *Jens August Schade* (28).

Se landsbykirkens lange stork, · den langer frøer med sin fork, · det koster kun et nap. · så hvid som kalk, så rød som tegl · står storken der fra næb til negl · som skåret ud i pap *Alex Garff* (29). Majestætisk storken glider · over himlens æterbue, · rundt omkring fra alle sider · nyder man det sjældne syn *Anton Nielsen* (30). Lig en sky den kasted skygge, sejled lavt og så sig om, · strøg med brede vingeslag over markens rug og hvede · ud til mosen, i den hede, underlige sommerdag *Valdemar Rørdam* (31).

Der gik den hvide storkemand · så blød og blank som silke, · hans næb var som en harvetand, · hans ben to røde stilke (32). Storken går med sin skygge på slæb, · skræver over en knold, · standser og snyder sit muldne næb · og flyver dagen i vold *Thøger Larsen* (33); storken går med dybsindig ro · og vader med røde hoser *Mads Hansen* (34); nu spanker blandt stubbe den grådige stork · i røjserne røde og lange *Lauritz Skov* (35); storken vader rundt på røde stilke *J. Ravn-Jensen* (36); i det sorte mosekær · er både el og stork i færd · med øvelser på stylder *Chr. Richardt* (37).

Storken spanker værdigt som stedets patriark *Jens Thise* (38), storken, forårets patriark, · går rundt, alvorlig som en skotte *Jeppe Aakjær* (39).

Den fromme stork, der stolper om · i mosens slam, hvor dunkel – · mænd plejer råd og dom, – · som bringer børn på ærbar vis · foruden slibrigheder – · som nødig bygger reder · i skovens stormbesøgte skjul · men helst på præstelængens hjul, · en fredet, agtet borger *Karl Gjellerup* (40).

Så lad os da værne den solkære fugl, · der pynter vor vang og vort vænge, · der ruger sit kuld i det ormstukne hjul · til vejrs på den mossede længe, · Hans yngel skal trives i regn og i sol, · hans rede beskyttes som hjemmets symbol, · mens sagnene lever i Danmark *Jeppe Aakjær* (41).

Vilhelm Bergsøe, Til storken (42); St. St. Blicher, Storken (43); W. Dinesen (44); Henrik Hertz,

Børnenes skildvagt (45), En gammel stork taler (46); Johannes V. Jensen, De unge storke (47), Storken (48), Verdensborgeren (49); K. L. Kristensen, Ved Tårup strand (50); Hans Mølbjerg, Den sidste stork i Vrå (51); Valdemar Rørdam, Stork og svale (52); Jørgen Skjøth, Storken (53); Christian Winther, Til storken (54); Jeppe Aakjær, Storken (41).

LITTERATUR: (1) 625b 75; (2) 248b 1,106; (3) 245 B 1, 485; (4) 641g 230f; (5) 179 65,68 (1888); (6) 501 7; (7) 248b 2,33; (8) Norne-Gæst 1919; (9) 521 189; (10) 695b 28f; (11) 222ø 14; (12) 625c 91; (13) 7 107; (14) a 401h 64; b 401n 61; (15) 781c 27; (16) 104 16f; (17) 30 208; (18) 386c 16; (19) 807 218 (1807); (20) a 912g 198; b 912f 23; c 912f 13; (21) 114c 64; (22) 401n 25; (23) 352c 95 (Ribe); (24) a 531f 19; b 531f 9; (25) 50e; (26) 269b 64; (27) 753h 23; (28) 771 10; (29) 268c 46f; (30) 611b 24 (1922); (31) 753l 11; (32) anonym i Læsebog for Børn; (33) 508b 60; (34) Markblomster 1873,155; (35) 802 18; (36) 722b 7; (37) 729g 27; (38) 848b 13; (39) 937f 136; (40) 274 51; (41) 937k 33f (4/3 1912); (42) 50e 34-37; (43) 69 16-18; (44) 179 72f; (45) 336b 1, 196 (1833); (46) 336b 4,86f (1853); (47) 401h 62-72; (48) 401n 20-26; (49) 401q 27-29 sml. 328c 9-11; (50) 467 40f; (51) 587c 54f; (52) 753l 68-71; (53) 800 9f; (54) 912f 11-13.



Træsnit af Johannes Larsen til Blichers „Trækfuglene“, 1914.